

Při plavbě po Nilu je snadné navštívit **Chrám Edfu**, který sice není přímo u řeky, ale můžete se k němu svést třeba drožkou. Jde o stavbu zasvěcenou Horovy, bohovi se sokolí hlavou, jeho manželce Hathor, bohyni lásky a krásy, a jejich synovi. Nádvoří se proto využívalo jako obřadní síň na uzavírání sňatků. Je to jeden z nejzachovalejších chrámů. To proto, že je nejmladší. Byl postaven i Kleopatrou. Najdete zde velmi krásné a perfektně zachovalé reliéfy. Podle nich si můžete velmi dobře osvěžit mnoho egyptských mýtů i zvyků. Motivů je tu nekonečná řada a najdete je v interiéru i exteriéru. Stěžejní tématem je souboj boha Hora a Setha, jeho strýce – boha války. Legenda vypráví, že země se pozvedla z vod a zrodil se první bůh. Z něj se rodili další a mezi nimi Osiris (bývá zobrazován černě, nebo zeleně jako bůh podsvětí, nebo vegetace), který měl za manželku Isis. Protože Osiris byl velmi milí k lidem, zvolili jej lidé za krále bohů. Jeho Bratr Seth (Suteh) na něj nesměrně žárlil. Nechal proto vyrobit skvostnou rakev ze zlata, přesně na míru svému bratrovi a uspořádal hostinu. Tam vyhlásil, že komu ta vzácná rakev padne, dostane ji darem. Když do ní vlezl Osiris, zabouchli ho v ní hodili do Nilu. Isis ho hledala a také našla, ale Seth jí tělo ukradl, roztrhal na kousičky a rozházel po Egyptě. Isis ale z věrné lásky hledala ostatky svého manžela tak dlouho dokud neměla všechny. Potom jeho tělo pohřbila v oné zlaté rakvi poblíž Philae a od té doby se věřilo, že v těch místech pramení Nil. Horus chtěl svého otce pomstít a vybojovat souboj se svým strýcem Sethem. Zajímavá je i zachovalá kopie sluneční bárky. Ta podle legendy stoupala po obloze společně se sluncem a odvážela mrtvého Faraona do říše bohů. I v tomto chrámu jsou na vstupních pilonech vytesány motivy panovníka. Z vnějšku je zobrazován jako bojovník a hrdina, z vnitřní strany je vyobrazeno uvítání panovníka před bohy. Zvláštností chrámu Edfu oproti ostatním je to, že má dokonce dvě překrásné a okázalé sloupové síně, za nimiž teprve následuje nejsvětější komnata. Před vstupem do chrámu je socha Hora v podobě sokola, která stráží chrám.

Amonův chrám v Karnaku je monumentální komplex, jaký nemá obdoby nikde na světě. Nebyl vystavěn jako jednoznačná stavba, ale byl budován a dotvářen po dobu více než dva tisíce let, po dobu téměř celé dlouhé historie Egypta. Chrám v Karnaku je obrovská množina svatyní, domů, pylonů, soch, katedrál a obelisků. Všechny stavby jsou zasvěceny Thebským bohům a egyptským panovníkům zejména ze Střední a Nové říše. Komplex byl také nazýván „Nejlepší místo“ (doslova Ipet-Isut). Vše, co komplex obsahuje, má skutečně gigantické rozměry. J. F. Champollion řekl, že „jeho stavitelé mysleli v mírách lidí vysokých sto stop“. Chrám v Karnaku byl centrem celého Amonova kultu. Město bohů. Dnes je jeho největší část v troskách Avšak to, co zůstalo na místě navzdory ničivé síle věků, nás nepřestane udivovat. Každý panovník přiložil ruku k dílu. Všichni se chtěli zvidět největšímu z bohů, Amonovi, novou stavbou nebo aspoň úpravou areálu. Hradba chrání celkem tři svaté části – první je zasvěcena bohu Montovi, druhý Amonovi a třetí jeho manželce Mút. Chrám pochází pravděpodobně z doby třetí říše, ale největšího rozvoje se dočkal až za vlády nejslavnější dynastie egyptských faraonů, osmnácté. Poslední král z 30. dynastie Nechtnebef dal chrámu podobu, jakou známe dnes.

Chrám Kom Ombo Můžete zde vidět zachovalé reliéfy, dochovaný starý kalendář, nilometr a mumie krokodýlů. Mezi nejzajímavější reliéfy patří ten, kde jsou vyobrazeny chirurgické nástroje, jako důkaz vyspělosti starověké chirurgie. Další zajímavý reliéf je Isis, která demonstruje ženám, jak mají rodit. Rytina dokládá, že porody se tenkrát odehrávaly ve stoje, nebo mírném podřepu, nikoli vleže, jak je praktikováno v současnosti. Na jiném reliéfu uvidíte lva chrlícího oheň na nepřátele. Tj jsou zvláštní tím, že mají

pouze jednu ruku, neboť jim byli usekávány. Žold Egyptského vojáka byl dán tím, kolik přinesl nepřátelských rukou. Nilometr vypadá vlastně jako obyčejná studna. Ovšem šlo o propojení s Nílem a podle toho, jak vysoko stoupala voda, s takovou úrodou se počítalo a tak vysoké byly daně.

Údolí králů
Špatně přístupné Údolí králů sloužilo jako pohřebiště faraonům z 18. dynastie a později i 20. dynastie. Nachází se na západním břehu Nilu nedaleko starobylého města Théby. Skalní hrobky nahradily pyramidy a měly zabránit znesvěcení hrobu. Královské pohřebiště a tradici pohřbívání do skal pravděpodobně zavedl Amenhotep I. nebo možná Ahmose, první panovník Nové říše a zakladatel 18. dynastie. Nejstarší panovník, který je zde pochován, je Thutmose I. a poslední je Ramesse XI. Na stavbě a výzdobě královských hrodek zde pracovali umělci a řemeslníci, kteří žili v blízké Dér el-Medíne. Největším objevem v Údolí králů byla jediná nevykradená hrobka krále Tutanchamona. Objev vyvolal obrovský zájem o starověký Egypt a egyptologům pomohl rozluštit některé do té doby utajené skutečnosti. Arabové nazývají Údolí králů jako Biban El-Muluk – Brány králů. Proto by většina z nás očekávala, monumentální vstupy do skalních hrodek, ale opak je pravdou. Hrobky se snaží co nejvíce skrýt před vykradači a dalšími zvědavci, kteří by rušili klidný odpočinek zesnulých faraonů. Někdy se nalézají až 100 m pod povrchem ve skalách. Dominantou Údolí králů je Velká pyramidová hora nazývaná El-Quorn, která rozděluje celé údolí na západní a východní část. Pouze jeden hrob v západní části je přístupný pro veřejnost – hrobka faraona Aje II., následníka krále Tutanchamona a předposledního faraona 18. dynastie. Větší množství důležitých hrodek se nalézá ve východní části údolí, které je i pro veřejnost přístupné. V současné době je nám známo celkem 62 hrodek, které se na území Údolí králů nachází. Všechny však nejsou hrobkami králů, celých 38 hrobdů je nekralovských. Většina hrodek byla vyloupena již ve starověku a proto kněžští králové z 20. dynastie ukryli mnoho královských mumií do tajné skrýše v Del el-Bahrí, které byly v minulém století objeveny a přenesuty do Egyptského muzea, aby byly zachráněny.

10. Egyptská rána - Pobití prvorozených
Egyptané si mysleli, že to nejhorší mají za sebou, ta nejhrůznější rána však měla teprve přijít? Byla to ta, kdy Bůh bil všechno prvorozené v zemi egyptské. Tato rána byla jistou satisfakcí za masakr hebrejských chlapců. V tehdejší Egyptě byla dětská úmrtnost vysoká, k tak velkému počtu dětských úmrtí však mohlo přispět pouze jediné? epidemie. Nejpravděpodobnější je dýmějový mor, ale mohlo jít i o tehdejší formu dětské obrny nebo o spalničky, to však neřeší, proč umírala i prvorozená zvířata. Nabízí se hlavně možnost malárie. Tu mohla opět způsobit sopka. Ne sice přímo, ale její výbuch měl způsobit snížení kvality hygieny (nečistá voda, která má za následek cholera?). Zkrátka vědci nedokáží přesně určit chorobu, která měla za následek i smrt faraonova nejstaršího syna. V důsledku této ztráty zničený faraon přistoupil na odchod Hebrejců z Egypta. Nicméně záhy litoval své slabosti a ztráty tak výkonných otroků a jal se Izraelity pronásledovat.

Jméno	Kateřina Škopková
Bydliště	Příbram
Rok narození	1985
Vzdělání	Právnická fakulta MU a momentálně studium na Pedagogické fakultě
Zaměstnání	právnička
ZNAMENÍ	beran
Nejoblíbenější jídlo	buchtíčky se šodó
Nejoblíbenější film	At' žij duchově!, Bobule
Nejoblíbenější kniha	Peter Mayle: Znovu Provence
Nejoblíbenější sport	aerobik
Poprvé na táboře	jedu poprvé :-)
Funkce na táboře	oddílová vedoucí
Proč jezdím na tábor	mám ráda děti a zábavu, těším se na nové zážitky

Thovt Bůh moudrosti a učenosti, spravedlnosti, řádu a zákonů, písmo a řeči, lékařství a kouzelnictví. Thovt daroval lidem řeč, vynalezl písmo, měření a počítání a to zejména času. Thovt byl pro své schopnosti i mluvčím a písařem bohů. Thovt se účastnil obřadu "vážení srdce", kde zapisoval kolikrát dotyčný na otázky bohů odpovídal lživě a jeho srdce je pak na vahách lehčí než pštrosí pero bohyně pravdy Maat a oznamuje duchu zemřelého rozsudek. Thovt byl dárce i veškerého umění geometrie, architektury a astronomie, také vynálezcem hudby. Thovt byl uznáván i jako bůh měsíce. Thovt bývá zobrazován jako ibis nebo pavián, resp. jako muž s hlavou ibise či paviána, většinou se srpkem měsíce.

Jméno	Viktor Jeřicha
Bydliště	Michnova 1625, Praha 4-Háje
Rok narození	1.8.1995
Vzdělání	zatím základní
Zaměstnání	žádné
Znamení	lev
Nejoblíbenější jídlo	krupicová kaše
Nejoblíbenější film	Za plotem
Nejoblíbenější kniha	Barbánek
Nejoblíbenější sport	takový, na který se dá jen koukat
Poprvé na táboře	2008
Funkce na táboře	praktikant
Proč jezdím na tábor	jsou tam super lidi

Sutech neboli Seth byl bohem pouště, bouří, moře a chaosu. Jeho hlavními atributy byla síla a moc. V očích Egyptanů ztělesňoval ničivé přírodní síly. Byl velmi obávaným bohem, kterému bylo dobré předcházet. Byl i bohem, který dohlížel nad nadvládou Egypta v jiných zemích. Postupně se stal symbolem zla, nepořádku a to díky vraždě svého bratra Usireho. Často se zobrazuje jako hroch, někdy jako muž s hlavou nepojmenovaného mystického zvířete.

9. Egyptská rána - Budíž tma?
Tato rána ze všech dosavadních ran nejvíce zasáhla egyptské náboženské cítění. Faraon byl totiž pokládán za syna boha Rea, proto když bylo slunce zastřeno, propadli všichni Egyptané značné panice. Tuto pohromu řeší dvě hypotézy. První říká, že temnota byla způsobena egyptským horkým pouštním větrem chamusínem, který mohl zvednout tak velká mračna prachu, jenž by dokázala zastřít i sluneční svit. Druhá hypotéza počítá s vytvořením obrovského mračna částic z výbuchu sopky Santorin.

Město Luxor Východní vlastně odpovídá dřívějším Thébám, což bylo jedno z hlavních měst starého Egypta. břeh Nilu v těchto místech symbolizoval život, západní byl symbolem smrti. Z toho důvodu si jej egyptští panovníci volili za místo, kde budovali své hrobky. Na západním břehu se tedy nacházejí Memnonovy kolosy, chrám královny Hatšepsut, údolí Králů a údolí Královen. Na východním břehu jsou zase dominantami dna překrásné chrámy Karnak a Luxor. Také zde můžete navštívit zdejší muzeum, jehož sbírky jsou považovány za druhé nejlepší po Káhiře. Méně významné je zde muzeum mumifikace.

Chrám v Luxoru je značně menší než Karnak, má ale dost podobnou výzdobu. Má také pěknou sloupovou síň. Uvnitř chrámu je zajímavá mešita z 11. století. Chrám je velmi často zdoben reliéfy a velkými sochami. Odtud pochází Obelisk, který Egypt daroval Francii, která jej vztyčila na náměstí Concorde v Paříži.

TÁBOROVÁ ABECEDA

Táborové ohně

Táborový oheň je obvykle slavnostní společenská událost obřadní povahy, a jako takový nebývá pořádán příliš často. Na rozdíl od ostatních druhů ohně se na táborovém ohni nikdy nepřipravují pokrmy (nevaří se na něm a ani se na něm neopékají buřty), nespalují se v něm nikdy žádné odpadky, nepoužívá se pro něj ani odpadní dřevo. Táborový oheň se nikdy nezapaluje běžným zapalovačem, papírem, ani zápalkami. Nepoužívají se zde nikdy ani žádné umělé hořlaviny. Do táborového ohně se také nic neodhazuje a neplive se do něj. Vzhledem ke slavnostní povaze události je jeho zapálení, průběh i ukončení prováděno slavnostním způsobem.

Oheň je podpalován vždy ve větším kruhovém ohništi, které se nachází v dostatečné vzdálenosti od lesa a je vždy od okolního prostředí ohraničeno hradbou z větších přírodních kamenů. Zapálení ohně se provádí vždy slavnostním způsobem pomocí jedné, dvou, či čtyř pochodní, které se zapalují zásadně mimo táborový kruh a pro účely zapálení ohně se vždy přináší již hořící. Táborový oheň se zapaluje obřadním způsobem. Pokud použijeme jednu pochodně, zapalujeme oheň vždy od východu (což je symbolika vycházejícího slunce), popřípadě ze všech světových stran při použití čtyř pochodní. Účastníci táborového ohně při zapalování ohně vždy stojí. Člověk, který oheň zapaluje (což je pro dotyčnou osobu samozřejmě čest) obvykle při tomto obřadu pronáší nějakou vhodnou krátkou řeč.

pyramida – nejjednodušší tvar pro nejméně slavnostní táborový oheň. Dřevo stejné délky je postaveno svisle a tvoří přibližně jehlan nebo kužel

hranice – složitější tvar ohně. Dřevo má stejnou délku a tvoří klasickou hranici obvykle o lichém počtu pater. Jednotlivé strany jsou vždy správně orientovány vůči světovým stranám, od východu musí být vespod volný prostor pro vložení hořící pochodně.

pagoda – je nejsložitější tvar pro ty nejslavnostnější ohně. Jednotlivá patra se směrem vzhůru postupně zužují, stavba tak svým tvarem připomíná asijskou pagodu. Stejně jako u hranice se staví lichý počet pater. Pagodu je vhodné doplnit vodorovnou střešou z lichého počtu dřev, která vnitřek pagody zakryje seshora. Jednotlivé strany stavby jsou orientovány vůči světovým stranám a od východu se také dole ponechává volný prostor pro vložení hořící pochodně.

Jarní polévka
Ingredience: mrkev, celer, petržel s natí, cibule, kopřivy, lístky špenátu, pampelišky a řeřichy, 5 stroužků česneku, 8 lžic ovesných vloček, sůl, 3 lžíce oleje, 2,5 l vody.Mrkev, celer a petržel a lístky rostlin nakrájíme nadrobno a dáme vařit do osolené vody s cibulí. Po uvaření odstavíme a přidáme ovesné vločky, utřený česnek a olej.

Pokud se na ohni připravují jakékoliv pokrmy nebo nápoje, například opékání buřtů a masa, jedná se vždy pouze o takzvaný **kuchyňský oheň**. Jedině při tomto typu ohně je možno vkládat do ohniště různé „odpadky“, ale pouze z přírodních materiálů.

Kotlík je zavěšen nad ohništěm na kovovém podstavci pokud ho nemáme poslouží nám silnější větve.

Je to jednoduchý přírodní gril, stačí zapíchnout do země dvě vidlice, na ně položit živý prut (zbavený kůry) s nabodnutým masem a můžeme opékat.

Pečení na kamenech nebo na žhavém popelce má také dobré výsledky. Na kameny, kterými je obloženo ohniště, můžeme postavit kotlík, pánev apod. Nejlépe se vaří na ohništi postaveném z cihel.

Pochodový guláš

Ingredience: 2 kg brambor, 0,5 kg měkkého salámu, sladká paprika, sůl, kmín, majoránka, 4 lžíce sádla, 4 cibule, 2 l vody, 5 lžic hladké mouky
Chceme-li na výpravě rychle uvařit pro 8-10 hladových krků, je guláš nejlepší. Na sádle osmažíme nakrájenou cibulku, pak přidáme mírně osmažený na kostičky nakrájený salám, oloupané a nadrobno nakrájené brambory, vodu, sůl a koření. Papriku, majoránku a kmín a vaříme až do změknutí brambor. Zahustíme moukou rozmíchanou ve studené vodě a povaříme. Podáváme s chlebem.

Setonův hrnc (Hrnc bez hrnce)

Co potřebujeme: Maso - vepřové, kuře, sekaná sůl koření podle vlastní chuti kopřivy nebo listy křenu (případně nahradíme alobalem) ohniště, dostatek kamenů jámu asi 50x50 cm a hlubokou asi 60 cm kolík asi 75 cm dlouhý a hlavně bez suků
A jak na to: Připravíme maso okořeníme, osolíme (můžeme pokrýt plátky slaniny) a zabalíme do listů kopřiv, křenu nebo alobalu. Vykopeme jámu a v blízkosti jámy rozděláme oheň. Připravíme dostatek popela. Pak do ohně dáme kameny (nejlépe ploché), přehrneme je popelem a topíme dál, kameny musí být žhavé. Pozor - kameny nesmí být z řeky nebo potoka - v ohni by pukaly. Na dno jámy dáme trošku trávy, žhavý popel a pomocí dvou rozvětvených klacků naházíme na dno jámy rozžhavené kameny z ohniště na ně dáme maso. Pokud chcete, můžete do další vrstvy dát omyté osolené brambory v alobalu, zakryjeme trávou, dáme další kameny nebo zasypeme trochou popela a na konec zahrneme pořádnou vrstvou hlíny a udušáme (kolík je stále v jámě!). Po 10 minutách vytáhneme kolík a do vzniklého otvoru nalijeme vodu. Diru rychle zacpeme klackem a udušáme. Maso děláme asi 2 hodiny a potom opatrně vyhrabeme.

Oheň, který není slavnostní, a na kterém se nepřipravuje žádná teplá strava ani nápoje, se nazývá **besední oheň**. Některé tradice považují právě besední oheň za nejjednodušší typ táborového ohně. Zvláštní typem ohňů používaných během táboření v přírodě je **strážní oheň**, který také není běžným účelovým ohněm, a je udržován obvykle s účtu a náležitou péčí. Pokud je v táboře udržován stálý hlídkový či strážní oheň, je možné podpalovací pochodně pro táborový oheň zapálit od tohoto strážního či hlídkového ohně